

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Devs

Desen de GION D. MIHAIL

1962

AUGUST

u r z i c a

ANUL XIV • Nr. 15 • 20 AUGUST 1962 • 16 PAGINI • 150 LEI

OPTSPREZECE VERI

Semeață ca un pui de căprioară
Din salt în salt urcînd spre vîrf de stei,
Așa te văd, pe crugul vremii, țară
Ce tot mai sus te-neumeți și te vrei.

Ți-a despiciat Partidul, prin hățisuri,
Un drum măreț de vise și-mppliniri;
La orice pas te-așteaptă luminisuri
Și-ți rîde viitorul în priviri.

Pe larga traiectorie pe care
Îți numeri astăzi optsprezece veri,
Cu-o neînfrîntă sete creatoare
Ai înflorit și-ai adunat puteri.

Un tinăr strai se-ntinde pe ogoare,
Din munți răsar comori de abanos,
Cresc blocuri noi, cu creștetele-n soare,
Și cîntecele sună mai frumos.

Și zările, clipind din gene-albastre
Spre tot ce-nalță mîndrii făurari,
S-au prins în hora bucuriei noastre
Pe care o sorbim din cupe mari.

STELIAN FILIP

Desen de N. CLAUDIU

ZIUA PRESEI ROMÎNE

BINE AI VENIT

Astăzi s-au trezit toți mai de dimineață, cînd nu se luminează încă bine de zi. Cu toate că venise de cu seară din provincie, bunicuța se trezise înaintea tuturor și acum aștepta în sufragerie îmbrăcată în rochie nouă și cu tulpă negru legat frumos peste părul alb și subțire ca firul de borangic. Pe masă pusese la îndemină, strîns cu grijă, un steguleț decolorat care mai păstra încă, ușor ca o boare, mirosul firelor de busuioc.

— Vrei să mergi la manifestație? întrebă fata uimită, zărind-o veselă și pregătită de drum. Ginerile o privi și el și spuse:

— Pentru dumneata e obositor... Drum lung, soare...

Bunicuța zîmbi. Cu soarele era învățată. Cît despre drumurile pe care le-a străbătut, ehei, dacă ar fi să le adune pe toate cap la cap...

— Noi avem locuri în tribuna fruntașilor. Altfel am fi mers împreună — spuse cu părere de rău fata.

— Eu și cu Ileanuța defilăm cu pionierii. — se scuza și nepoții, adăugînd: — Da' lasă că diseară te luăm la spectacolul de estradă din parcul de odihnă.

— Duceți-vă, dragii mei! răspunse bunicuța fără să pară supărată. Voi aveți locurile voastre: tribuna fruntașilor, coloana pionierilor...

— Dacă vrei să vezi totuși manifestația, spuse ginerile — uite, ieși în bulevard și ai să poți privi coloanele care trec. Mai ții minte pe unde s-o iei?

Și pentru ca să nu se rătăcească, ginerile îi desenă pe-o hîrtie drumurile mai scurte pe unde putea să ajungă în centru, fără să observe însă că bunicuța se gindea la cu totul altceva.

Bunicuța, oricum n-ar fi mers cu ei la manifestație, dar i-ar fi părut bine să nu-i aducă mereu aminte că au „locurile lor“. De aceea nu le spusese ce planuri are și nici care este motivul că tocmai astăzi s-a gîndit să vină la București. Plecase de-aici acum zece ani, tocmai la Hunedoara, la fiul mezin, care o dăruise cu cei mai mulți nepoți. În București se întorcea mai rar și întotdeauna cu treburi. Astăzi venise însă la îndemnul unui dor ascuns în inima ei de multă vreme.

După ce plecară toți, bunicuța își luă stegulețul și porni la drum într-o direcție cunoscută numai de ea. Trecînd pe străzi, se oprea din cînd în cînd în fața blocurilor noi, căutînd să-și aducă aminte ce anume fusese acolo mai înainte și la urmă, identificîndu-le, dădea cu mulțumire din cap măsurînd încîntată clădirile mari.

Cînd ajunse în fața fabricii, soarele abia răsărit arunca o lumină argintie peste clădirea enormă înconjurată de ronduri cu flori. Bunicuța se opri uimită și vru să se întoarcă din cale.

— Se vede că am greșit drumul. Și nici nu-i de mirare cu bulevardele astea.

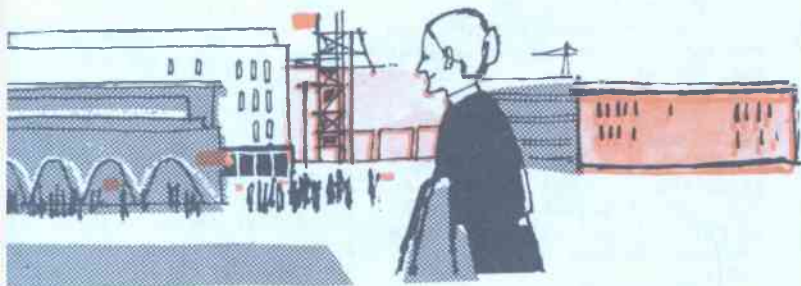
Ochii îi alunecară pe literele de neon de pe arcada porții și citi încet, silabisînd, numele atît de cunoscut. Inima începu să-i

Ilustrații de D. NEGRFA

BUNICUȚO!

de RODICA T. FLOREA

bată mai tare. Nu greșise drumul. Fabrica fusese construită din nou, mare și frumoasă ca un palat. Își aduse aminte de atelierle îngheșuite, lipsite de aer și lumină, de acum patruzeci de ani, de munca grea și istovitoare de atunci, de grevele la care participase, de întiile ședințe ale celei de partid...

În fața clădirii noi, bunicuța se intimidă. Nu îndrăzni să intre în curtea largă unde muncitorii se încolonau veseli pentru manifestație.

— N-are să mă mai recunoască nimeni, — își zise ea. Și poate că nici eu nu-i mai cunosc. Ucenicii de atunci vor fi oameni în toată firea, iar ceilalți or fi ieșit ca și mine la pensie.

Stătu așa mult timp de-o parte lângă ghișeul de informații de la poartă. Oamenii, preocupați, nu o luau în seamă. Într-un colț, echipa de dansuri, în costume naționale, încinsese o horă veselă, plină de tinerețe. Într-altul, corul murmură un cântec pe care bunicuța se pomeni că-l fredonează și ea, ușor, memorându-i cuvintele:

*Zi de august, fericită
Libertate ne-ai adus...*

În veselia generală, bunicuța uită cu totul de sine. Abia când oamenii se încolonară sub unduirea blîndă a steagurilor, gata de plecare, simți că o încearcă din nou tristețea. Adică ea, cum rămîne? Singură, aici? Când primele rînduri se apropiară de poartă ochii bunicuței începură să se aburească. Deodată, din

rîndul din față, se desprinsese un bărbat cu părul argintiu și cu pieptul plin de decorații, care se îndreptă spre ea cu brațele deschise:

— Bine ai venit!

Și omul o cuprinse în brațe, sărutîndu-i obrazii, într-o caldă revedere.

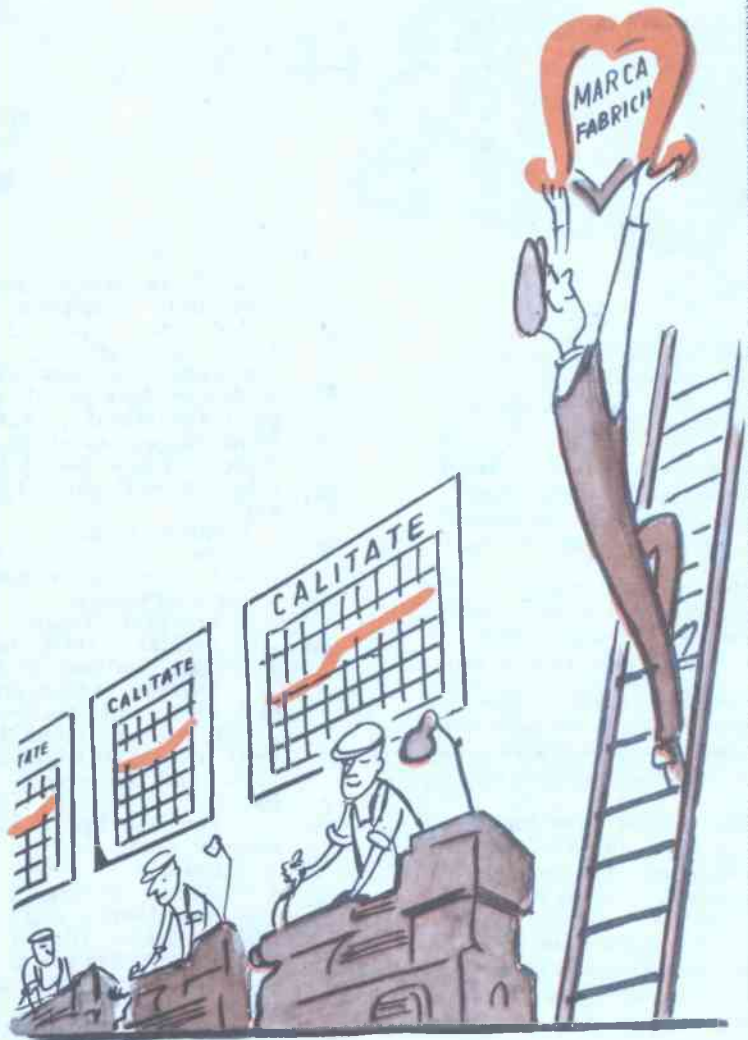
— Măi băiete! — îl recunosc eu pe ucenicul cu care lucrase cîndva la aceeași mașină. — „Măi cum au trecut anii...” Și pentru că era emoționată, adăugă: — Tot la mașina aceea lucrezi?

— Acum, secția e automatizată, mătușică! Vezi, dacă n-ai mai venit pe la noi? — zîmbi el punîndu-și ochelarii de soare pentru ca să nu se vadă că tovarășului director general i s-au umezit ochii. Zărise în mina ei stegulețul — unul din acele stegulețe cusute de muncitoarele fabricii pentru întiul 23 August liber. Trecuseră 18 ani...

— Nu pornim? întrebă unul dintre oamenii de ordine privind mirat la bătrînica în jurul căreia se adunaseră maiștri și ingineri, îmbrățișînd-o, stringîndu-i mîinile, spunînd aceleași cuvinte:

— Bine-ai venit! Bine-ai venit!

Cînd coloana trecu în urale prin piața scîldată în valuri de flori, oamenii din tribune au privit cu duioșie spre bătrînica încărcată de ani, care mergea în mijlocul muncitorilor. Doar în tribuna fruntașilor, un bărbat și o femeie, recunoscînd-o, se înroșiră la față și mult timp priviră lung după coloana care aluneca ușor prin soarele tînăr, de august.

Cînd marca fabricii devine pentru fiecare o chestiune de prestigiu personal!

50 de compozitori au făcut o vizită colectivștilor din comuna Gh. Lazăr, regiunea București.

*Sătenii și-au primit vizitatorii
Cu voce bună în gospodărie,
Că-ntotdeauna cu compozitorii
Se află în perfectă armonie.*

*Fără-ndoială, și muzicienii
Au fost la unison cu gospodării,
Deoarece întocmai ca sătenii
Au în preocuparea lor și arii.*

*Le arătară gazdele cu sală
Ogorul nesfirșit, iar după-aceea
Zimbiră: — Ca și-n munca muzicală
Și-n colectiva noastră-n sol e cheia!*

*Privind la fastuoasa bogăție
A cimpului, lucrut de toți tenace,
Recunoscură că-n gospodărie
Activitatea e molto-vivacă.*

*Iar un colectivist grăi cuminte
Spre musafirii entuziasmați:
— E și normal, cînd noi de președinte
Sintem tot timpul bine dirijați!*

*Apoi, firește, oaspeții cerură
O informație de căpății:
— Noi sintem curioși peste măsură
Să știm cine e-n muncă vioara-ntli?*

*Răspunsu-a fost sub forma următoare:
— Dacă ne-acompaniați vreo zece pași
Vă arătăm panoul de onoare,
Ș-apludați suita de frunțași...*

*Și-un bătrînel intră în conversație:
— În colectiva noastră, la adică,
N-o să găsiți prilej de inspirație
Pentru un cîntec nou cu „Marinică“!*

*Iar cînd veni și ora de plecare,
Colectiviștii mulțumiți le-au zis
Că după vizita încîntătoare
Mai vor de la compozitori un Bis!*

V. D. POPA

Există în comuna Ileanda, raionul Dej, un cetățean căruia i s-a defectat ceasul de mînă. Există în orașul Dej o unitate specializată în reparațiile ceasornicelor. Ce-a urmat, vă închipuiți. Cetățeanul, pe nume Petre Dumitru, s-a urcat în tren în iunie 1961 și a descins la cooperativa meșteșugărească „Progresul“.

Tovarășul Szabo, responsabil cu ceasurile stricate, a luat ceasul în mînă, l-a scuturat și a pus diagnosticul:

— Are praf! Trebuie curățat. Și curățat a fost. Dar să nu anticipăm. S-o luăm pe îndelete.

— Tovarășe Szabo, cînd să vin să-l ridic? a întrebat cetățeanul.

— Păi acum sintem în iunie, treci la începutul lunii iulie..

Și omul a revenit la data fixată.

— Tovarășe Szabo, știți, ceasul meu, ăla cu praf! Ce e cu el?

— Praf!...

— Rămîne în urmă?

— Nu. Rămîne aici.

Și a rămas, fiindcă nu era pus la punct. Era pus în sertar...

După 15 zile, clientul a apărut din nou:

— Tovarășe responsabil, sper c-am venit într-un ceas bun?

— Oi fi venit dumneata într-un ceas bun, dar ăsta de la noi tot ceas rău a rămas. Nu e gata...

— Bine, dar mîine plec în concediu, la Mamaia.

— Păi bine, omule, și vrei să-l iei cu dumneata acolo?

— Sigur. De ce să nu-l iau?

— Cum de ce? Păi Mamaia e-o stațiune de-ți stă ceasul. Și după aceea tot la noi o să vii cu pretenții!... Așa că revino după plajă.

A plecat omul la mare, a făcut băi de soare, s-a bronzat și s-a înapoiat. I-a spus soția „bine ai venit!“ a plecat apoi la cooperativa și le-a spus „bine v-am găsit!“, ăia i-au răspuns „drum bun“, el a întrebat dacă ceasul e gata și noul responsabil, tovarășul Timoc, i-a răspuns:

— Gata, tovarășe!... În linii mari e pus la punct.

— Și în linii mici?...

— În linii mici mai trebuie reparat, că nu ne-am apucat încă de el.

A plecat clientul acasă în linii mari și a revenit în septembrie pe linii ferate...

— Tovarășe, sper că de data aceasta n-am venit de pomană!

— Cum o să vii de pomană! Ai plătit biletul, autobuzul. Asta înseamnă de pomană? Mai încercați!

— Iar să mă înapoiez acasă cu mîna goală? Am parcurs pînă acum 600 km.

— Și ce-s pretențiile astea? Magellan a parcurs mii de kilometri, nu s-a mai întors acasă deloc și tot n-a avut atîtea pretenții!...

În sfîrșit, în octombrie, tovarășul Dumitru și-a căpătat ceasul. În octombrie l-a pus la mînă și în noiembrie l-a scos.

— Tovarășe Timoc, merge înainte...

— Nu merge el înainte, mergi dumneata prea în urmă... Să ți-l potrivească totuși.

În noiembrie l-a pus din nou la mînă, în decembrie l-a scos.

— Tovarășe Timoc, rămîne în urmă. Dar să știi că nu merg eu prea înainte.

— Să-l punem la punct.

În decembrie l-a pus la mînă, iar în ianuarie l-a scos. L-a înțîmpinat responsabilul:

— Merge înainte sau înapoi?...

— Stă!...

— L-ai scuturat?

— L-am.

— Nu trebuia să-l scuturi.

— Păi, dacă nu merge!

— Și ce? Un prunc dacă nu merge îl scuturi? Lasă-l aici.

În februarie l-a pus la mînă, în martie, l-a scos.

— Stă!

— L-ai scuturat?

— Nu?

— Păi dacă nu-l scuturi, cum vrei să meargă?... Lasă-l aici.

În aprilie l-a pus la mînă și... Nu, n-ați ghicit, tot în aprilie l-a scos de la mînă:

— Tovarășe responsabil, ni nu merge, nici nu stă.

— Dar ce face?

— Ce face el, nu știu, dar fac eu?...

— Păi, dumneata faci așa te duci acasă la fostul responsabil Szabo să ți-l repare el!.

El a fost responsabil, lui i-ai plătit, el te-a amînat. Pe mir slăbește-mă, că de cînd cu ceasul dumitale simt că-mi sar arcul!...

.....

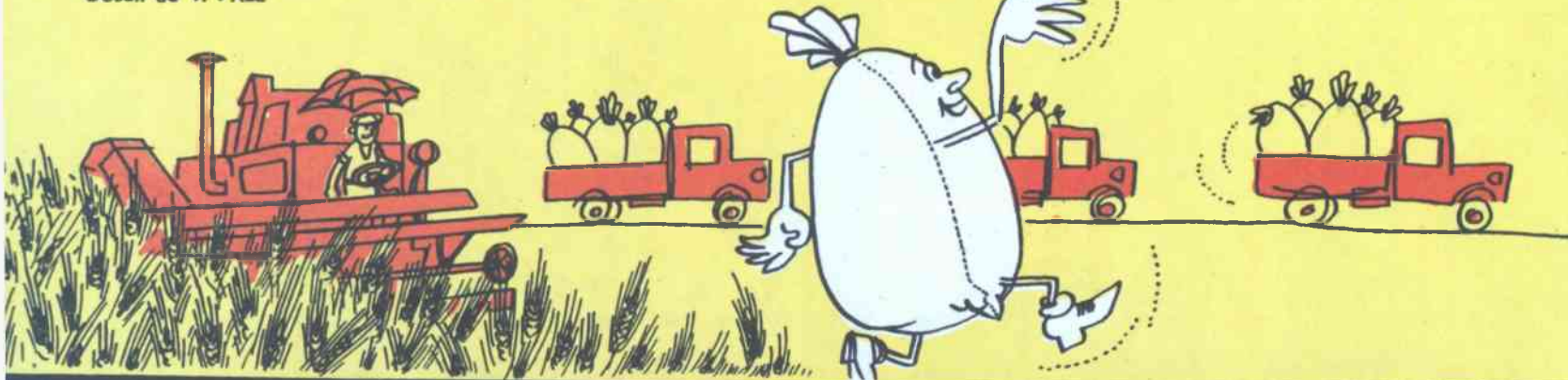
Noi, redacția, am sesizat condiția cerea cooperativei și aceasta, su distinsa semnătură a președintelui luiei, Krausz Martin, și nu mi puțin impresionanta semnătură a șefului Serv. Producției Hogno Nicolae, ne-a trimis un răspuns care ne-a făcut praf.

Răspunsul, plin de o dreaptă și sfîntă minie, arată că reclamația a adus la reparat nu unul, ci două ceasuri de mînă, dinți care unul a fost bine reparat!.

Just!... Așadar cusurgiu aduc la reparat două ceasuri de mînă unul e reparat cum se cuvine și tot el are pretenții să-i mearg ambele! Unde s-a mai pomenit una ca asta? Astfel se explică faptul că, din pricina miniei tovarășul președinte și tovarășul șef Serv. Prod. n-au băgat de seamă că cel de-al doilea ceas de mînă era de fapt un ceas de masă!... Asta însă nu are importanță. Le-au confundat pesemne întrucît amîndouă făceau tic tac...

Mai recunoaște răspunsul, drept pe ocolite, că ceasul fost reparat de mîntuială, c după reparația, inițială au mai fost necesare alte multe reparații, așa că, adaugă răspunsul „rugăm să fim crezuți că exist fel de fel de clienții... care caut

Desen de T. PALL

RECOLTA: — Hei, taxi!...

a induce în eroare organele în drept prin diverse afirmații nejuste.“

Care sînt afirmațiile nejuste ale cetățeanului nu le-am putut ghici. Probabil că acelea în care spune că a intrat la o cooperativă de reparat ceasuri... Și, în sfîrșit, după ce tovarășul Martin, în calitate de președinte, și tov. Nicolae, în calitate de șef Serv. Prod. confirmă că respectivul client a fost purtat pe drumuri aproximativ un an de zile de credea că-i sună ceasul de apoi (fiindcă cel de la mîna nu-i mai „sună” de mult) și trimis de la Ana la Caiafa, răspunsul arată în concluzie că... „cele reclamate de numitul client sînt făcute cu patimă și răutate“.

Curat cu patimă și cu răutate! Care va să zică, salariații cooperativei îl primesc pe tovarășul Dumitru în stînul lor cu dragoste, cu stimă, îl țin pe lîngă ei, nu o zi, nu o lună, ci un an! îl distrează, se joacă cu el de-a „uite ceasul, nu e ceasul” și omul tot nemulțumit e!

O asemenea atitudine chiar că te lasă extraplat...

I. AVIAN

TRAIASCA 23 AUGUST

SĂRBĂTOARE PE ȘANTIERUL NOSTRU!

STROFE PENTRU PANOUL DE ONOARE

Brigada tov. Vasilica Vasile de la secția de ringuri a Filaturii românești de bumbac din București este de multă vreme fruntașă.

*Înțelege fiecare
Din succinta noastră știre
Că aceste filatoare
Sînt fruntașe chiar... din fire.*

Brigada de sondori condusă de Ion Lungeanu, de la Întreprinderea de foraj Craiova, a realizat în patru luni o economie de 450 000 lei.

*Cum se știe, din subsol
Se scot tone de petrol.
Dar brigada de aci
Scoate și... economii.*

Artistului Poporului, Grigore Vasiliu Birlic.

*Nu-i necesar să mai despice
În patru firul timp de-un ceas.
Cum să nu-ți spună și Birlic
Cînd ești în comedie... as!*

Marin Dragomir, bibliotecarul gospodăriei colective „7 Noiembrie” din Furculești, raionul Alexandria, are bune rezultate în muncă.

*Marin muncește „ca la carte”
De-aceia ne simțim datori
Să-i cerem și pe mai departe
Ediții noi... de cititori.*

Mecanizatorul Ilie Gh. Petre de la S.M.T. Grivița, regiunea București, deține titlul de fruntaș pe stațiune.

*Munca-i foarte avîntată
Permanent așa arată:
Pe ogor la adîncime,
Iar pe grafic la-nălțime.*

Apicultorul Al. Marcovici de la gospodăria de stat din Piscu Sadovei, raionul Segarcea, a recoltat 1800 kg de miere.

*Desigur, e la mîntea orișicui
Să poată spune fără nici un risc
Că și cu casa, și cu munca lui
Acest apicultor se află-n... Pisc.*

VICTOR TEODOR

La mina Șorecani, reg. Cluj, brigada condusă de Petru Pițig a realizat planul la înaintare cu 103,2%.

*Avansînd grăbiți în mină
Scot cărbunii la lumină.
Deci e drept ca să se spună
Despre ei: au mină bună!*

Îngrijitorul de vaci Isaia Negruț de la G.A.S. Șandra, reg. Banat, a obținut cantități mari de lapte de la vacile pe care le îngrijește.

*Pricepe orișice persoană
Că adevăru-i următorul:
Cînd vaca este recordmandă
E campion... îngrijitorul.*

Maistrul Vasile Dumitrescu de la Tesătoria „Tudor Vladimirescu” din București este fruntaș în întrecerea socialistă.

*Îi spun tare orișicui,
Ca pe-un argument valabil:
Firul hărniciei lui
E din material... durabil.*

Luptînd pentru îmbunătățirea calității hîrtiei, brigada condusă de Nicolae Găitan de la Fabrica „Steaua Roșie” Bacău obține succese importante.

*Pentru dinșii, fiindcă-i știu,
Vreau ca fără ezitări
Pe hîrtia lor să scriu
Sincere... felicitări.*

În întrecerea desfășurată la Fabrica de ciment „București”, colectivul a dat peste plan ciment de calitate superioară.

*În întreceri permanent
Tuturor au demonstrat
Că-n materie de ciment
Colectivul-i... cimentat.*

ION RUȘ

CRITICUL LITERAR LA BĂRBIER

de M. GOGHISVILI

— Vă place cum v-am bărbierit? — întrebă frizerul, fără să-i treacă măcar prin minte că clientul este critic teatral.

La care, criticul, coborînd încet pleoapele, rosti următorul monolog:

—Arta bărbieritului s-a zămislit de mult în negura veacurilor și multe secole de-a rîndul n-a cunoscut modificări importante.

Și astăzi, ca și acum cîteva sute de ani, bărbierii, de la cei mai neîndeminateci, pînă la cei mai iscusiți, își încep activitatea ascuțind tăișul briciului de suprafața lucie a unei bucăți de piele. Trebuie să recunoaștem fără falsă modestie că realizatorul bărbieritului are în față problema deosebit de spinoasă a alegerii briciului cel mai ascuțit și a pieptenului cel mai întreg. Și chiar dacă a învins atari greutăți, el nu trebuie să se culce pe laurii acestui succes, pe care de-altfel nu i-l contestă nimeni. În fața lui apar alte și alte probleme. Cum va rezolva oare episodul clăbucului? În cîteva clipe, clientul acoperit cu clăbuc se transformă într-un personaj de basm. Simplu, dar neasemuit de melodios, briciul își face obișnuita promenadă la-

conică pe obrazul înspumat al clientului, îmbujorat pe dedesubt.

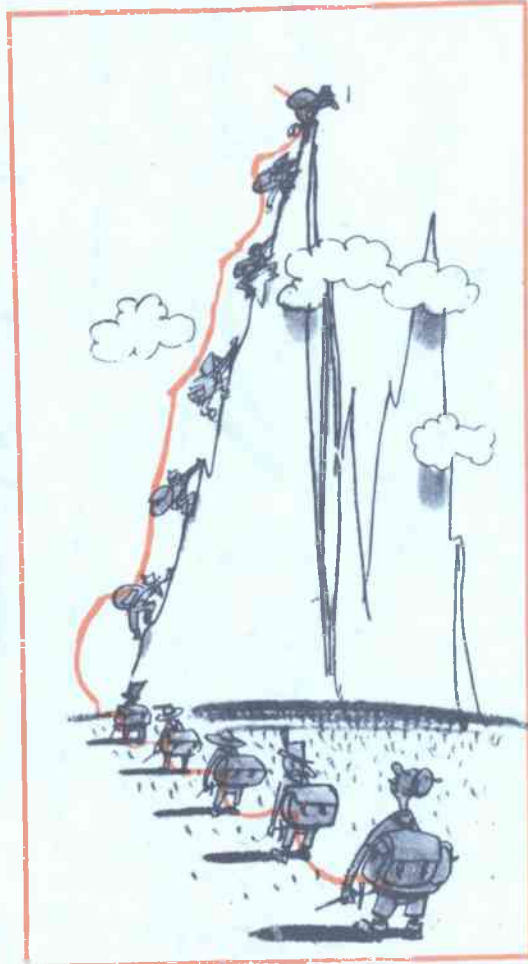
Imaginea pieptenului din material plastic te cucerește de la bun început. Coloritul lui zglobiu și totuși impunător, ca un machiaj de mezzo-soprană, îți amintește în orice clipă conținutul adînc al activității lui. De neuitat sînt scenele legate de aducerea firelor de păr din partea dreaptă peste chelia centrală, cînd interpretul știe totdeauna să sublinieze convingător psihologia complexă a căderii părului. Ultimul tablou, pigmentat cu lavandă triplă, aduce, grație valoroaselor indicații din caietul de regie, o remarcabilă contribuție la succesul general.

Regia inventivă, bine încadrată în ansamblul tematic, se manifestă și în decorativele bucăți de vată care presară cu obișnuita lor acurateță obrazul în drum spre încintătorul epilog.

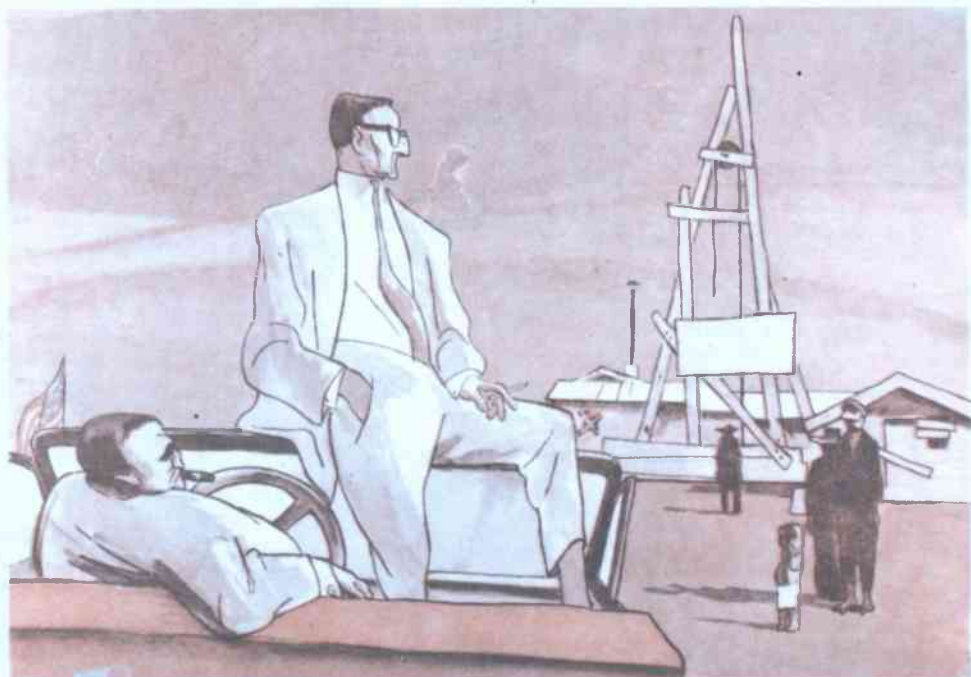
Acesta este, în rezumat, punctul meu de vedere și nu pot să închei, fără să recomand tuturor celor care au barba mare, să-și îndrepte cu încredere pașii spre frizeria din cartierul lor. În orice caz, nu vor avea de regretat!

Prelucrare de V. PIȚIGOI

Desen de I. CEREPANOV

— Iată-ne, deci, ajunși în virfi

MONOPOLISTUL S. U. A.: — Țștoră nu le trebuie ajutorul nostru, că de la ei n-avem ce lua.

Desen de E. ȘUKAEV

DIN MOTIVE DE ETATE

PAVELESCU

Crisoare

DE LA UN DEBUTANT

(Fragment)

Cea mai cunoscută figură din Mireni de Mijloc e nea Jucu. Nu mai e tânăr, dar ferit-a sfintul să faci vreo aluzie la „virsta-i înaintată“ — că atunci se face foc. Dacă nu credeți, întrebați-l pe președintele colectivei, că numai el știe cum a dres-o ca să potolească paraponul lui nea Jucu. Asta a fost la câteva zile după constituirea gospodăriei.

— Nea Jucule, i-a spus președintele, știi că ieri avurăm ședința consiliului de conducere și discutarăm și cazul dumitale. Ne-am gândit să-ți găsim și dumitale o întrebuintare — așa că vei fi paznic.

— Păi de ce paznic?

— Așa — adică cum să-ți spun... din motive de etate și că-i muncă mai ușoară. Atît i-a trebuit lui nea Jucu.

— Ia mai zi o dată! i-a spus el.

— Păi... din motive de etate.

— Va să zic' ziseși de două ori! Ei, acum dacă vrei să nu mai vorbim cît îi hăul, mai zi și-a treia oară!

N-a mai zis nimic președintele colectivei; înțelesese ce-l rodea pe nea Jucu. L-a chemat pe brigadierul de cîmp Gădălean și i-a spus:

— Gădălene, de mîine, nea Jucu lucrează-n brigada ta. Sînt sigur că n-o să te facă de rîs!

— Și eu sînt sigur, tovarășe președinte! Și chiar așa a fost. Adică, ceva în legătură cu rîsul tot a fost — căci s-a rîs din toată inima cînd, la împărțirea veniturilor, s-a aflat că nea Jucu avea cele mai multe zile-muncă. Nu mai spun cîte felicitări, cîte strîngerii de mînă, ce de urări:

— Să trăiești, nea Jucule! La mai mare, nea Jucule! Da-i vorba... cum o să te descurci cu-atîtea cereale?

— Adică, ce vrei să spuneiți?

— Păi la atîtea mii de kilograme... știi dumneata, se mai încurcă socoala!

— Apoi oi face-o și eu după priceperea mea! a rîs nea Jucu, iar unde s-o mai potieni... uitați că am fecior contabil?...

În primăvara trecută, să vedeți dandana. Zi de duminică. Înfloriseră caișii și nea Jucu stătea pe banca din fața casei, pufăindu-și tacticos „dohanul“. Îl năpădiseră amintirile gîndindu-se cum intrase el în colectivă cu atelajul compus dintr-un cal schiop și-o căruță, iar ca pămînt o fîșie ca vai de lume de-i zicea „teren arabil“. Și acum... acum avea nea Jucu tot ce-i poftea inima. Îl ajutase partidul, trimițîndu-i băiatul să-și continue studiile. Ei, de-ar fi trăit și baba!...

— Da' unde mereți, măi feciori?

Erau Pop Iacob, Radu Crișan, Horvat Vasile, Mureșanu Aurel și alți colectivști.

— Păi avem o țîră treabă! răspuseră ei, lungind pașii voioște.

— Treabă, treabă — da' ce fel?

— Lasă că țî-om spune noi!

— No! se încrunță nea Jucu — aștia pun ceva la cale! Da' vă dovedesc eu, drăgălașilor!

Își stinse luleaua și o zbughi după ei. Nu merse mult și deodată... se opri nea Jucu și nu-i venea să creadă ochilor — că era puzderie de oameni, de-ai fi crezut că se revărsase Someșul.

Bătea inima lui nea Jucu să-i spargă pieptul, nu alta. Se apropie de ei. Era acolo și președintele sfatului popular comunal.

— Da' ce faceți, oameni buni?

— Facem o punte peste rîul îl lămuri

președintele sfatului. Prin muncă patriotică.

— Da' mie de ce nu-mi dădurăți de știre?

— Am fi vrut noi să țîi spunem, da' pe urmă ne-am gîndit că dumneata... din motive de etate...

Nea Jucu simți că i se moaie gleznele; iar „din motive de etate“?

— Doamne ferește, tovarășe președinte, să nu mă cuget cu vreo vorbă de supărare — că te cunosc de cînd erai argat la grof și doar știi cît te-am iubit! Da' se poate să nu-mi spuneiți și mie? D-apoi eu nu mi-s tot persoană din comună?

— Ei acu' nu fi supărat și dumneata, nea Jucule! Ce să fac?

— Ce să faci? Să-mi spui... ce trebuie să fac!

Și-a cumpărat multe lucruri nea Jucu, iar pînă-n toamnă e vorba să construiască o casă mai acătării, că mline-poimline se-nsoară băiatul...

— Hai, nea Jucule, că mă trimise președintele după dumneata.

— Care președinte, măi?

— Al sfatului. E ședință și te roagă să vii și dumneata.

— Hai... dacă zici că mă roagă! Da'... unde-ncape atîta lume?

— La cămin!

Dar și căminul cultural se dovedise a fi neîncăpător.

— Tovarăși! Incepu președintele sfatului popular, adresîndu-se colectivștilor. Ne-am adunat aici pentru a vă aduce o veste bună: e vorba de electricizarea comunei.

— Asta-i veste foarte bună! ziseră colectivștii, aplaudînd cu însuflețire.

Le explică președintele în ce stadiu se afla întocmirea documentației, procurarea în bună parte a stîlpilor necesari precum și a altor materiale și apoi întrebă cine vrea să ia cuvîntul.

— Eu! zise nea Jucu ridicînd mîna.

— Bine, nea Jucule, să te-auzim!

— Am ascultat documentația, incepu el dregîndu-și glasul și, de bună seamă că-i faină treabă electricizarea asta. Da' mă rog frumos, dacă vrem să fie treabă de gospodari, trebuie să fim și noi luați în seamă — că doar noi vom avea lumină!

Sala fremăta. Pricepuse unde bătea nea Jucu.

— Așa că toate-s bune, da' să nu uităm a mai stabili un lucru.

— Care, nea Jucule?

— Apoi cred că gîndesc la fel ca toți dacă spun că musai să stabilim și contribuția noastră voluntară — și bănească și cu munca — fiindcă...

Un ropot de aplauze acoperi ultimele cuvinte ale lui nea Jucu, iar cînd freamătul se mai potoli, președintele se adresă colectivștilor:

— Dumneavoastră ce-aveți de spus?

— A spus nea Jucu pentru toți! răspuseră ei în cor.

— Mai ai de adăugat ceva, nea Jucule? îl întrebă președintele cu inima topită de bucurie.

— Una singură! zise el: cînd pornim la treabă?

— Păi, om porni cît de curînd. Da' care-i motivul de te grăbești?

— Motivul? rîse nea Jucu. Apoi cum să spun... din motive de etate!

...Cînd țî-am trimis poemul prin postă, așadar eram convins că merge de-a dreptul la tipar. Trei sute zece versuri de-autoanaliză Cum ar putea să n-aibă, te-nțreb, la public priză? Pasagiul în care mă sbat în chin și dor E patetismul însuși. E cutremurător Momentul cînd palpită în sufletul meu golul Și cînd exact ca Werther mi-am încărcat pistolul. Am scris scaldat în lacrimi acest poem de foc Ce pare că pe tine nu te-a mișcat deloc. M-am lămurit în fine, sint sigur sută-n sută Că ești un insensibil periculos, o brută, Un om care e-n stare să fure, săucidă, Cuprîns de-o frenezie infanto-paricidă... Cum? Nu inseamnă oare tendință ucigașă Atunci cînd vrei să gitui un nou poet în fașă, Spunîndu-i că poemul e artificial, Vetust, melodramatic, plictisitor, banal?... Eu gem în agonia iubirilor fatale Și tu-mi găsești în versuri greșeli gramaticale, Erori de prozodie și alte amănunte Sicanatoare, goale de conținut, mărunte. Birocrația asta... opacă și obscură S-a aciuat de-o vreme și în literatură: Sintaxă, prozodie... nu zău e un scandal Să-mi ceri ca și-n iubire să fiu gramatical.

... Ce, crezi că dacă publici alte ceva ai dreptul Să faci pe emeritul cu mine? Pe deșteptul? Cerutu-ți-am eu oare să mă înveți a scrie, Să-mi spui ce e sintaxă și ce e prozodie? Ce? Te-am rugat eu poate să mi le bagi pe git? Eu vreau doar să mă publici din cînd în cînd. Atît!

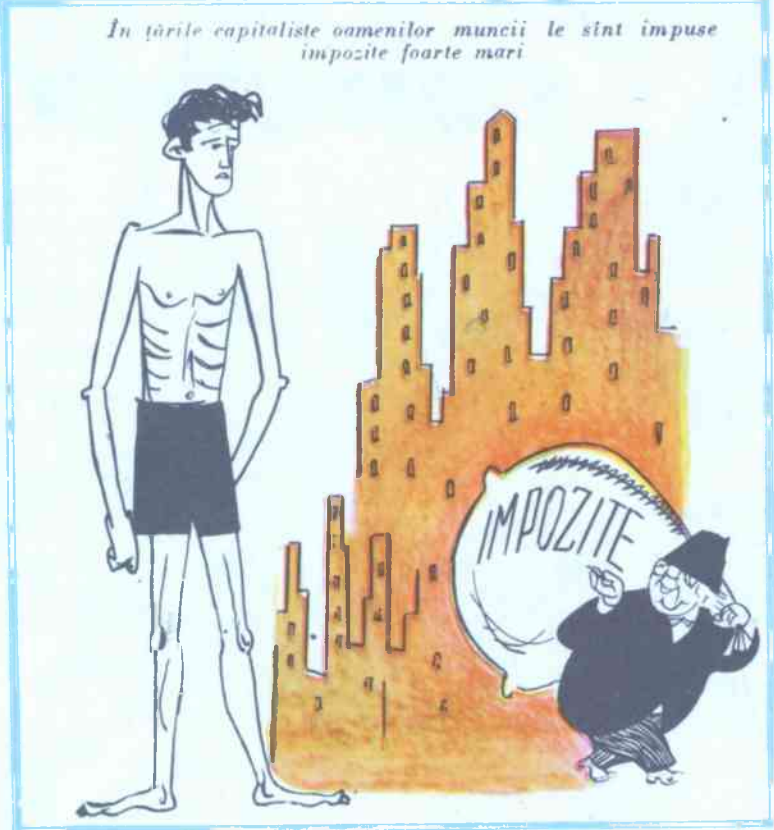

La curățătoria turnătoriei uzinei „Infrățirea“ din Oradea, nenumărate piese stau aruncate unele peste altele.

— Gimnastică în producție?
— Nu... dar altfel nu putem circula prin atelier!

Desen de C. CRĂCIUN

In țările capitaliste oamenilor muncii le sint impuse impozite foarte mari

— Și acum pregătește-te pentru... rata viitoare!!

Desen de V. VASILIU

S-A ÎNTÂMPLAT LA BARCELONA

Tribunalele franchiste condamnă pe patrioții spanioli, sub acuza-rea de „rebeliune contra statului“

(Ziarele)

In fața unui tribunal a fost adus — deunăzi — un hamal, sub inculparea de... rebeliune (așa era — mă rog — calificată o uriașă grevă declarată în portul unde el căra cărbune)

— Ești acuzat (răcni un jude oarecare) că într-o zi, ai complotat în contra ordinii de stat! C'e ai de spus în apărare?

— E cea mai groaznică eroare! (a ripostat hamalul, privișd — cu ironie — tribunalul). Vă cer schimbare de calificare... Mi-atribuiți, cu totul arbitrar, un rol de care nici nu am habar! „Rebeliunea“ noastră este doar... războiul Franco-spaniol...

MIRCEA CODRESCU

DE-ALE LOR

Costul vieții în Turcia a crescut simțitor, fără ca autoritățile să ia vreo măsură.

Ei pun zicala-n aplicare, cind prețurile-ncep să crească: nu iau măsuri de îndreptare, căci are cine să... plătească...

C. MIRCEA

„Five o'clock“ p

Cimpanzeii de la gr Londra au avut cinste năzi la un „Five o'clock pentru ei. Maimuțele loc în fotolii elegante, zeei și cimpanzoaicele. Nu se precizează ce. Probabil rock sau twi modă, pe care le dan țoii. Barem pe cimpa nimeni că se maimuți

Promovații

Nouă sute de ele (Franța) nu au putut din clasa a cincea într- că ar fi rămas repete clasa a șasea s-a... desfi în loc să treacă clasa, a Sau, mai bine zis, au ri nici în teleguță. Au ră

FĂRĂ CUVINTE

Desen de GROSU MIHAI

auțe

Muzică cu foc

gică din
pe de-
t anume
au luat
cimpan-
dansul.
dansat.
nsuri la
maimu-
și acuze

Cântărețul de music-hall Roberto Riberro (Columbia) cântă cu mult foc. Mai precis, cu multe focuri. Și mai precis, îi place să cânte acompaniat la pian, dar preferă acompaniat de pistol. Deunăzi însă a dat un chix teribil. Tocmai dădea un concert acompaniat de un browning calibru 6,35, când a scăpat din greșală o notă în genunchiul unui spectator. Victima a fost transportată urgent la spital, iar cântărețul la arest, unde de-altfel zice că se plictisește teribil. Nici să cânte nu poate, că i-au luat... pistolul!

* * *

În Occident se vorbește mult despre „optimismul“ cu care pleacă tinerii americani în Vietnamul de Sud. De ce se vorbește despre cum pleacă? Ca să nu mai vorbim despre cum se întorc!

ontreuil
acesta
pentru
ntru că
ă elevii,
cărută.
cărută

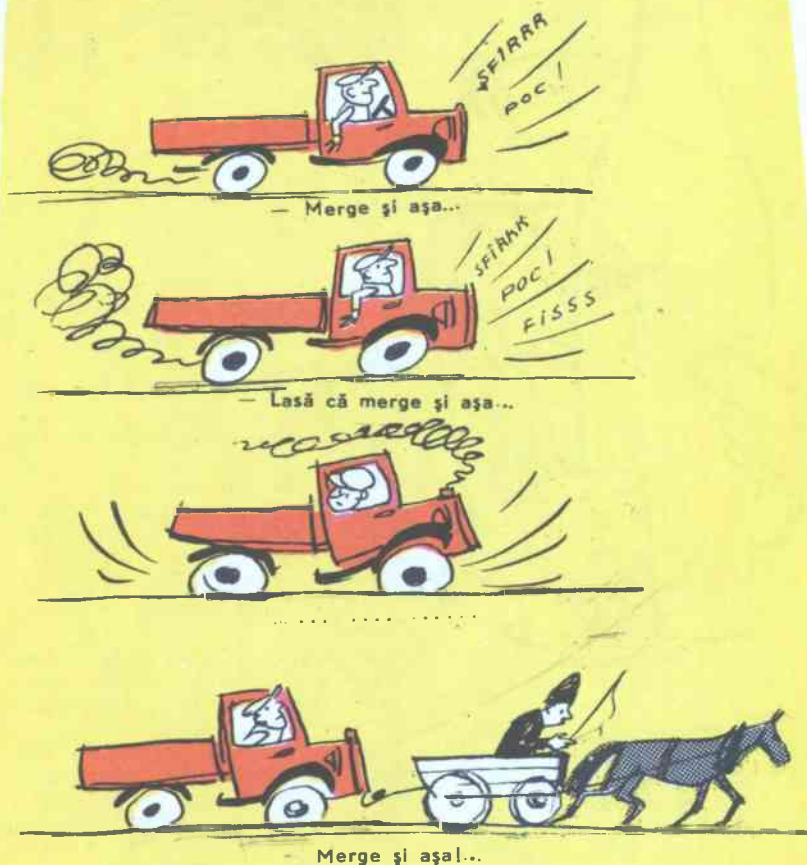
Desen de CIK DAMADIAN

MOTOR AMERICAN

In atenția celor care nu fac la timp micile reparații

Desen de A. POCH

ELEFANTUL ȘI MUSCA

de DAVID B. FLORIAN

MICRO-FABULĂ

Cu siguranță-n mersu-i, un elefant apare.
Făptura lui masivă e cît întreaga zare.

Sub pasul lui și dealul își pare-un mușuroț;
Să-i facă loc, din calea-i, se trag toți înapoi.

O muscă pizmăreață se-ntreabă cu dispreț:
Ce-o fi văzînd prostimea, la el, așa măreț?

Nu-i greu să calci ca dînsul, făcînd pe importantul,
Iar trompă am, vezi bine, și eu și elefantul!

POATE CĂ DA, POATE CĂ NU!

de TOMA FLAVIU

Mai circumspect ca un python,
Spre stop se uită-un pieton:
„Să trec pe roșu... mă văzu?
Poate că da — poate că nu!”
Privește-n dreapta, vigilant:
„Acum, că poate nu-i atent!
Mă va vedea, m-o amenda?
Poate că nu — poate că da!”

În Cișmigiul nostru drag —
Al florilor areopag —
Să rupă-o floare dînsul vru
Poate că da — poate că nu.
Întinde mîna spre-un narcls,
Dar și-o retrage indecis.
Oare prudența îl oprea?
Poate că nu — poate că da!

Mai vezi cîte un taxator
Ce-ți dă bilet, nepăsător,
Dar restul oare și-l dădu?
Poate că da — poate că nu!

De ții morțiș la mărunțiș
Ți-l dă privind-te pieziș
Și-n gîndu-i...ce crezi dumneata?
Poate că nu — poate că da!

Grădina și... senzații tari
Cu mititei și ospătari:
Mai vine sau mi se păru?
Poate că da — poate că nu!
Trec iureșuri de mititei
Ce-mi fac emoții: printre ei
E poate și comanda mea?...
Poate că nu — poate că da!

Nori negri...timp dezagreabil —
Ce-a anunțat „Timpul probabil”?
Păi pronosticul ăsta fu:
Poate că da — poate că nu.
Ei, dac-așa a anunțat,
Nu am nimic de reproșat —
Dar mîine, ce-a spus, va ploua?
Poate că nu — poate că da...

PĂRINȚI ȘI COPILII

de SADI RUDEANU

— scenetă —
PERSONAJE:

Tatăl: Fanea Nicolae, din Sibiu
Mama: Fanea Teofilia
Băiatul: Feciorul lor în vîrstă de 8 ani.
Fetița: Fiica lor în vîrstă de cinci ani.
Decor: Un restaurant. Cei patru stau la masă.

TATĂL: Și cum făcuși tu, mă, de ai rămas repetent, hai?
BĂIATUL: Nu știu cum s-a întîmplat, tăticele... Acu' gata... s-a dus...
TATĂL: Tu ce părere ai, Teofilio? Că, uite, noi, ca părinții lui, se cheamă că am fost jigniți...
MAMA: Ce să-i faci, Nicolae dragă? Zi mersi că n-a rămas și fetița!

TATĂL: Păi, ea nu-ia școală, că are abia cinci ani.

MAMA: Ei da, dar fapt e că n-a rămas! E?...
TATĂL: Ai dreptate! Se cheamă că oricum avem un băiat repetent, dar fetița ne compensează...

FETIȚA: Eu, tăticele?

TATĂL: Da, fata tatii, să trăiești, că numai bucurie avem de la tine! Hai, mai bea un sprîț pe chestia asta...

FETIȚA: Să trăiești, tăticele! Noroc!

MAMA: Vezi că l-ai lăsat pe băiat cu paharul gol! Tocmai acum are nevoie de un păhărel, să mai uite, săracul...

BĂIATUL: Lasă, mamă, că de uitat, uit eu ușor! Și ultima dată cînd m-a scos la tablă am uitat tot, că și în timpul anului uitasem să învăț... Hai noroc!

TATĂL: Da' nu-mi explic, mă, cum naiba s-a întîmplat! Totuși, repetent e o chestie! Că doar, vorba aia, condiții ți-am creat, este? La restaurant ai mers totdeauna cu noi și tu și soră-ta! Un pahar de vin în plus ai avut totdeauna!... Ori te pomenești că mai bei și singur?

BĂIATUL: Nu, tăticele, numai cu dumneata și cu mămica, la restaurant sau acasă! Cînd beți voi, bem și noi! Atît...

TATĂL: Bravo! Vezi, Teofilio, ce copii avem și ne scoate lumea vorbe că nu le dăm educație!

MAMA: Dacă ar fi să te iei după gura lumii, ar însemna să nu mai pui gura pe un păhărel. Auzi, cică să pedepsești copilul cu sifon... Să-i... hic... baloneze

stomacul... Cum mai învață copilul cu stomacul balonat?

TATĂL: Să nu mă-nvețe pe mine să-mi cre... hic... să-mi cresc copiii... Și ai lipsit mă și de la școală?

BĂIATUL: Am cam lipsit, tăticele...

TATĂL: În ce perioadă?

BĂIATUL: Era în perioada cînd adusesse la depozitul din colț Rieslingul ăla de 12!...

TATĂL: Grozav era ăla!...

BĂIATUL: Da, tăticele... Și știi că dumheata cu mămica luați seara vreo două sticle...

MAMA: Și vrei să spui că pe tine te-am neglijat?

BĂIATUL: Nu, păi tocmai dimpotrivă, dar știi, dimineața cine se mai scula să meargă la școală? Și pe urmă chiar cînd puneam mîna pe carte, venea Rieslingul și știi cum îmi lua lecția din cap? Uite, cum ai golit dumneata acum paharul ăsta!

MAMA: Ce spirit de observație are, mîncă-l-ar mama pe el!

TATĂL: Și ne mai acuză lumea că ne nenorocim copiii! Ia uite la el! Ești nenorocit, mă?

BĂIATUL: Sint vesel, tată! Hai noroc! Da' la anu' mă mai dai la școală?

TATĂL: Te dau, că dacă ai rămas repetent anul ăsta, înseamnă că la anul ai să fii primul, că știi totul din anul ăsta!

BĂIATUL: Dar nu știu nimic, tăticele!

TATĂL: Nu știi? Ba știi! Ia spune, ce vin e ăsta?

BĂIATUL: Rosé!

TATĂL: De cît?

BĂIATUL: De 14!

TATĂL: Da' juica aia?

BĂIATUL: De Pitești!

TATĂL: Cîte grade?

BĂIATUL: 28!

TATĂL: Ce e un carcalete?

BĂIATUL: Vin cu sirop!

TATĂL: Cum se strică vinul?

BĂIATUL: Cu sifon!

TATĂL: Cum nu știi, mă, cum nu știi? Ești tobă! Vino să te... hic... pup! Și să mai vină o baterie în cinstea viitorului an școlar! Ura!

Fata cu basma albastră
Este în uzina noastră
Foarte bună lucrătoare.
În brigada teatrală
E chiar senzațională
Ca artistă amatoare.

Cum e fată cu talent,
Plină de temperament,
Și cu dicție lejeră,
De vreo săptămînă-două
I s-a dat în piesa nouă
Rolul prim de ingineră.

După două repetiții,
Ce i-o fi venit Rădiții?
(Fată calmă-n general)

DIN
CON
CE-
DIU

— Degeaba te superi pe mine, eu ți-am garantat pentru urși...

— E minunat! Mișule, spune drept, ție nu-ți vine parcă să zbori?

— Ascultă-mă pe mine: bărbatul dacă-l scapi din mînă, s-a dus!..

— Ți-am adus ce mi-ai cerut, oprește-ți pentru poșetă și pantofi... restul să-l duc înapoi!..

FĂRĂ CUVINTE...

MICO-MAI

ASTA

A fugit direct la școală
Și le-a spus privind în poală:
— Mă înscriu la curs seral!

Cam mirată, secretara
Ia de umeri fetișoara,
Că au ele-o vorburiță:
— Pin-acuma te-ai codit,
Ba cîndva te-ai și răstit:
„Nu vreau să fiu școlăriță!”

— Dar acum — răspunde fata —
Am să-ncep să învăț și gata!
Și... roșindu-se la față,
Cu neprefăcută jenă:
— „Nu suport să fiu pe scenă
Mai deșteaptă ca în viață!”

- ○ dată sosit în comuna Ștefănești, asta-i prin raionul Botoșani, nu-i greu să afli ce-i nou pe-aici. Te uiți și vezi. Și-ți place, că-i frumos. Dacă însă întrebi pe careva ce-i vechi în Ștefănești, răspunsul vine fără întârziere, scurt și răspicat: năravul lui Burcă Constantin!
- Cine-i personajul? E mai marele peste cîntarele morii. Ce face? Iată: dacă aduce cineva un sac care cîntărit cinstit pe un cîntar tot atît de cinstit ar trebui să aibă — să zicem — 80 kg, cîntărit de Burcă, necinstit, pe un cîntar fie el oricît de cinstit, are doar 60.
- De aici controversă. Cel cu sacul: — Nu se poate! Burcă: — Ba se poate! Cel cu sacul: — Imposibil! Burcă: — Ba-i posibil!
- Schimbul de „nu se poate — ba se poate” durează pînă în clipa cînd „cel cu sacul” nădușește, răgușește, obosește.
- Și o dată oboseit, nu mai zice nimic. Tace răgușit!..
- Burcă însă nu obosește. Pozează. Cînd din față, cînd din profil, drept victimă absolută a

DAN MANOLESCU

unor jigniri directe și nejustificate.

De aceea rămîne de neînțeles faptul că pentru cît îi este dat să îndure nici măcar nu i se acordă vreun spor de... periclitare.

Dar nu-i el dintre acei care își pun necazurile la inimă.

Imediat după plecarea cetățeanului proaspăt păcălit la kilograme, Burcă își ia cu amîndouă mîinile rodul înșelătoriei sale, care concretizat reprezintă de fiecare dată cîte un săculeț burdușit cu făină albă ca zăpada sau ca „Alba Lux”.

Atît de adînc i-a intrat în sînge obiceiul de a cîntări în minus, încît deseori este pur și simplu indignat că persoanele cu care are de-a face nu vor să înțeleagă că felul cum manipulează el greutatea nu-i deloc ușor, și că oprindu-și cantitățile dorite îi scutește pe localnici de povara integrală a prăduselor pe care le aduc la moară.

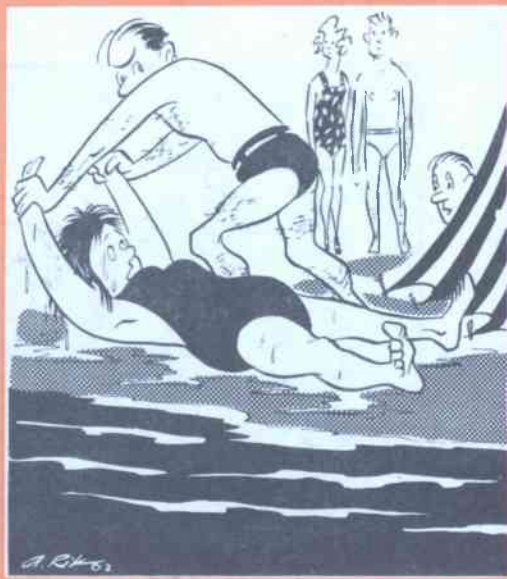
Lipsa asta de recunoștință îl macină pe cantaragiul morii zi și noapte, de a ajuns bietul de el să nu mai aibă încredere în oameni. Are în schimb făină cît îi poștește inima, ficatul și sucul gastric.

Tocmai asta-i îngrijorător. Abuzul de făină sustrasă o să-l ducă pe Burcă inevitabil la obezitate.

Trebuie făcut ceva pentru el! Fiind și cald afară, poate... vînt!

— Că s-a supărat înțeleg, da' cum naiba o fi coborît, că n-am mers sub opizeci pe oră?!!

— Cine... m-a... salvat?...
— Nu știu, da' lasă că pun eu mîna pe el!!!

— Lasă dragă, că-i bine și-așa! Ce ne făceam dacă în loc de bețe am fi pierdut pînza?...

CONSULTAȚIE „PREVENTIVĂ”

Locuința mea de vară
E la țară.
Acolo era să mor.
Meciurile-s foarte rare,
Prin urmare,
Sufeream îngrozitor.

Dar aici, ca orișicare,
Mic sau mare
De neliniști sînt cuprins.
Sărbătoarea, las și casă,
Las și masă
Și pornesc la meci, întins.

În mulțimea din tribune,
Tensiune,
Toți fiind cunoscători,
Dau păreri omnisciente,
...Divergente,
Despre joc și jucători.

Unul mic argumentează,
Cu emfază,
Încercînd a demonstra
„Steaua” că-i echipă mare,
Însă n-are
Tehnica lui... „C.C.A.”

Intervin și ceferiștii
(Rapidiștii).
Cînd e vorba de Rapid,
Ei susțin că apărare
Așa tare,
N-are nici Real-Madrid.

Altu-i enciclopedie,
Totul știe,
E grozav de informat.
Știe cîte plombe are
Fiecare
Jucător selecționat.

Și deodată, vuiet mare!
Ce e oare?
Ies arbitrii pe gazon.
Lumea-ncepe brusc să fiarbă
Și se-ntreabă:
O juca azi și Ozon?

În sfîrșit, jocul pornește,
Ritmul crește,
Iată, mingea a fișnit
În zig-zaguri-nnebunite,
Inedite,
Parcă-i iepure-ncolțit.

Uite, se înaintează,
Se fentează,
Cînd să zic: ei, bravo joc!
Încep toți cu „na-ți-o ție,
Dă-mi-o mie”,
Parc'ar fi... sirba pe loc!

Hen! Arbitrul însă vede
Și,...(n-ai crede)
Dă penalti pe moment!
E rumoare prin tribune,
Lumea spune,
Ce arbitru vigilent!

Înțelegeți, prin urmare,
Ce-ncredare!
Căci momentul e solemn.
Jucătorul se prepară,
Trage. Bară!
(Poarta are prea mult lemn!)

Mingea e la Dinulescu,
Sau Ionescu,
Asta-i culmeal A pasat?
Aș! De undel Se oprește,
Se gîndește.
Un mitan s-a terminat.

Dar mai sînt și alți clienți
Turbulenți
Cei pe care li tot vezi
Jucînd dur și trăgînd tare
La picioare.
Păi, să nu te enervezi?!

După astfel de momente
Violente
Sînt grozav de indispus.
Azi m-am răcorit, în finc.
Foarte bine,
Scriînd cele de mai sus...

Cabinet de consultații în policlinică

BOLNAVUL: Vă salut, tovarășe medic!

MEDICUL: Bună ziua! Ce vă aduce la mine?

BOLNAVUL: Aș dori o consultație preventivă...

MEDICUL: Cum, adică?

BOLNAVUL: Să vedeți: eu am un principiu: îngrijește-te la tinerețe, ca să fii sănătos la bătrînețe...

MEDICUL: Foarte frumos. A preveni e întotdeauna mai bine decît a vindeca.

BOLNAVUL: Așa că, să vă explic cum stau lucrurile: acum 5 ani am tot simțit o durere colea, în capul pieptului.

MEDICUL: Hm! De cinci ani. Și... în timpul acesta nu v-a văzut nimeni?

BOLNAVUL: Ba da. M-a văzut foarte multă lume, mai cu seamă că am și o meserie de așa fel... sînt controlor de bilete la un cinema.

MEDICUL: Un medic — vreau să zic — nu v-a văzut?

BOLNAVUL: Nu!

MEDICUL: De ce?

BOLNAVUL: Știți... ocupațiile... matinee, seara, public numeros. Am tot zis c-o să merg cînd voi avea timp liber. Apoi m-am gîndit: dacă am timp liber, de ce să merg tocmai la medic? Mai bine la o berel! Și au trecut anii...

MEDICUL: Interesant: suferiți de 5 ani și abia azi v-ați hotărît să veniți la medic.

BOLNAVUL: Da. Și poate că nici azi n-aș fi venit, dacă n-ar fi intrat cinematograful în reparații, așa că, ce socoteală mi-am făcut? Cea mai bună ocazie să mă repar și eu.

MEDICUL: Precizați, vă rog, unde simțiți durerea în piept...

BOLNAVUL: Propriu zis nu pentru asta am venit la dv. E altceva care mă îngrijorează mai mult: o durere în șale. Mă tem să nu fie rinichii.

MEDICUL: De cît timp simțiți durerea din șale?

BOLNAVUL: Stați să vă spun exact: am simțit-o pentru prima oară în ziua cînd s-a născut băiatul — că am un băiat și o fată.

MEDICUL: Și... cîți ani are băiatul?
BOLNAVUL: 9 împliniți, a pornit pe 10...

MEDICUL: ... și în timpul acesta nu v-a văzut nici un medic?

BOLNAVUL: Nu. De ce să mint? Propriu zis nu pentru asta am venit la dumneavoastră. E altceva care mă îngrijorează și mai mult... O durere în ceafă, la creierul mic.

MEDICUL: De cît timp o simțiți?

BOLNAVUL: Eh, păi e chestie mai veche. Nici nu eram „luat” cu nevastă-mea. Eram abia logodiți. Într-o seară, cînd m-am aplecat să-i sărut mîna, a trosnit ceva. După aia, imediat, am făcut nunta...

MEDICUL: Cîți ani sînt de la nunta?

BOLNAVUL: În toamnă împlinesc 15...

MEDICUL: Și în 15 ani nu v-a văzut nici un medic?

BOLNAVUL: Ba da, pentru ceafă m-a văzut.

MEDICUL: Unde? La policlinică?

BOLNAVUL: Aș! La cinema! Controlam biletele la intrare. Cînd să-i rup contramarca, mă uit la el și-l recunosc. Era un fost coleg de școală primară. Ce faci măi, Ionescule? Îl întreb. Cu ce te ocupi? — Sînt medic — îmi zice. Tocmai bine. Aveam nevoie... I-am spus toată suferința, da' ghinionul meu, cînd să-mi spuie ce să fac, a intrat în sală, că începuse jurnalul...

MEDICUL: Și în momentul de față ce vă doare mai rău?...

BOLNAVUL: Să bat în lemn: Nimic. De 15 ani de zile, boala, sărăcuța, s-o fi săturat și ea să mă tot doară.. Cu toate astea ce mi-am zis? Cu sănătatea nu te joci... E mai bine să iei lucrurile din pripă...

MEDICUL: M-am lămurit. Sînteți liber.

BOLNAVUL: Cum? Nu-mi prescrieți nimic?

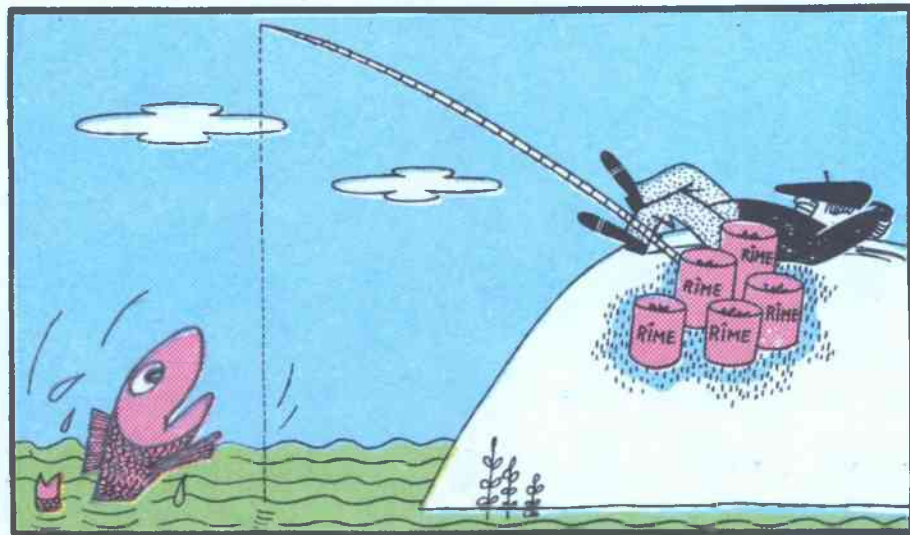
MEDICUL: Din moment ce vă simțiți bine...

BOLNAVUL: Și... cînd să mai trec?

MEDICUL: Cînd o să vă simțiți... bolnav.

BOLNAVUL: Păi, credeți că atunci o să-mi mai ardă de medic?

CONSTANTIN COLONAȘ

— Ospătar! Condiția de reclamații!..

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

Folosirea metodelor noi de lucru în cultura porumbului duce la sporirea recoltelor.

Desen de GION D. MIHAIL

— După cum vedeți, tovarășe președinte, porumbul nostru trebuie privit de la scară înaltă...

S. M. RUSU

De-a fir a păr...

— Tovarășe Mihai, nu mai blziți ca un bondar. Parcă ai drîmbă în gură.

— Sînt supărat, Pînter-baci.

— Și dacă ești supărat trebuie să blziți?

— Păi eu n-aș vrea să blziți, eu aș vrea să croiesc.

— Ți s-a făcut de bătaie?

— Nu-i vorba de mine. E vorba de bătaia din urzeală, că de aici mi se trage supărarea.

— Ce urzeală? Ți-a făcut careva bucată?

— Ba mi-a făcut mai multe bucăți și de aia și blziți.

— Că doar n-o fi vreo bucată muzicală?

— Nu-i muzicală, da-i cu cîntec.

— Faci și umor!

— Nu vreau să fac umor: vreau să fac fețe de pînză. Uită-te și dumneata: am o față bună?

— Oi fi dormit prost.

— Păi nu se trage de la dormitul meu, se trage de la dormitul lor.

— Te joci bui cu cuvintele, hai? Spune care-i baiul și nu mă mai scoate din fire.

— Mai scoate dumneata din fire dacă poți, că pe alocuri nici nu sînt. Te-ai uitat la pînză asta?

— Văd. Văd că are fire înclinate, duble...

— Așa-i? Are aici prea multe, colo deloc... pentru că sînt aia neglijenți din... fire. Și de tras, trag eu ponoasele, că în fiecare lună depășesc consumul specific. Să nu mă consum? Zici că blziți! Păi pot să cînt dacă mi se pune nodul în gît?

— Ai și nod în gît, măi Mihai? — Am, Pînter-baci, că l-am luat tot din pînză. Pînză-i plină cu noduri.

— Și de ce nu faci gălăgie?

— Că am obraz. Dar văd că dacă am obraz n-am să fac față sarcinilor. Din pînză asta nu pot să scot fețe bune la încălță-minte și cumpărătorul crede că fabrica noastră vrea să-l... încălțe.

— Păi vrea.

— Dar nu cu pînză de asta. Cumpărătorul e deștept, nu vrea să ia marfă proastă.

— Ai comunicat asta direcției?

— Am.

— Și ce-a făcut direcția?

— Întîi a făcut fețe-fețe și apoi a luat măsuri. Ba inginerul-șef era să-și iasă din fire.

— Îți vine să spui ca proverbul: năravul din fire n-are lecuire.

— Ba trebuie să aibă. Să-și schimbe atitudinea. De ce n-ar face-o?

— Pentru că-s neglijenți din... fire.

— Așa o fi...

— Acum pricep eu, măi Mihai, de ce-i dădeai tu cu drîmba... Le făceai muzică:

— Le-am făcut și versuri pe muzică:

Firicel din pînză-albastră...

— Păi ce, pînză e albastră?

— Nu, dar iese... albastru, la croit, și mie mi se face negru cînd o văd.

— Zi mai departe.

— Ce să zic?

— Cîntecul, că doar n-ai făcut numai un vers.

PROTRET

Din zori și pînă cade inserarea
Nu stă deloc... (Dar nici nu robotește!)
Deci legitim se pune întrebarea:
— Ce face-atunci?

Ce face? Păi... vorbește!

Întîi își ia bărbatul în primire:

„Că-i mototol și nu e gospodar,
Că-i pare rău că l-a luat de mire,
Că lasă-n seama ei și ac și car“.

La rînd copiii întră în „sucală“, —
Se leagă-apoi de rațe și găini...
Și cînd o crezi, în fine, mai domoală,
Cu „melița“ se pune pe vecini.

Ea știe ce-ai mîncat ieri dimineață,
Că azi o săptămînd te-ai certat,
Că „X“ a fost cu cutărică-n piață,
Că altul are gînd de însurat...

Nimic nu-i scapă: află orice veste,
Cumva dacă nu află, inventează
Cu lux de amănunte o poveste
De care chiar și ea se minunează.

Acum, cînd și-o găsi aici portretul,
Prevăd ce-o să urmeze, foarte bine:
O să-l citească gravă, cu încetul,
Și-o să mă ia-n primire și pe mine.

— Mai departe zice-așa:

*Firicel de pînză-albastră
Nu ride de munca noastră.*

— Măi Mihai, tu spui că urmezi cursurile școlii populare de artă. Și încă la muzică... Păi tu nu vezi că la cuvîntul „ride“ cade accentul greșit pe „ri...“?

— De accent îmi arde mie? Că nu cade bine? Da' ce-mi cade mie afară din bucată de pînză la croit, depășind astfel consumul specific, aia ce-i? Nu-i accent?

— Lasă-l pe ăla. Serie „Urzicii“ și pune acolo accentul pe ce trebuie.

— Păi am scris „Urzicii“ și celor care au lucrat de mîntuială le-am spus-o în față. Că de la fețe mi se trage pocinogul. Le-o și spun: Fraților, de la Uzinele textile Gheorghe Doja din Sft. Gheorghe! Nu mai trimiteți pînză de calitate necorespunzătoare Fabricii „8 Mai“ din Mediaș că vă pătăți fața... și eu nu fac față.

— Ajunge! Acuma ai tăiat... nodul gordian, dînd lucrurile pe față...

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICO,

M-am dus cu niște poplin să-mi fac o cămașă la secția de lenjerie a cooperativei „Unirea” din Tulcea. Responsabila Chiriac Dumitra mi-a trecut într-un registru măsura și mi-a spus să revin peste trei zile.

După trei zile vin să iau cămașa. Era așa cum am vrut-o eu, numai materialul nu mai era cel pe care-l adusesem eu. Concret, cămașa, în loc să fie din poplin, că din asta cumpărasem, era din zefir, din care nu cumpărasem.

Atrăgînd atenția responsabilei unității asupra metamorfozei survenite, mi-a spus că încurcături de acest fel apar din cînd în cînd. Dacă știam din vreme cum stau lucrurile, nu mai cumpăram poplin. Cumpăram zefir și aveam cămașă de poplin. Era și cheltuiala pe jumătate și plăcerea dublă!

Casian Marin
str. Decebal nr. 9, Tulcea

URZICUȚO,

Ca toate unitățile pentru desfacerea produselor zaharoase, cofetăria „Crinul Alb” din Ploiești are numai lucruri dulci. Ce ne provoacă însă amărăciune, este comportarea lipsită de dulceață a vânzătoarelor Topșa Elena și Ilescu Elena, care au o atitudine foarte acră față de consumatori.

Consumatorii stau la mese. Vânzătoarele stau la taifas. Consumatorii ar mânca niște prăjituri. Vânzătoarele mănincă niște alune. Iar fiindcă alunele nu au nici un chichirez dacă nu-s însoțite de un comentariu adecvat, cele două Elene discută alene: „Ai văzut, dragă, în ce mizerie ajunsese lady Hamilton?” „Și ce sintem noi vinozați?” spun consumatorii. „Da” pe dumneavoastră cine v-a băgat în vorbă?” răspund Elenele încruntînd sprincele.

Tu ce crezi, Urzico? Nu-i așa că-i păcat ca într-o unitate cu produse zaharoase, să se găsească două acrituri?

Mai mulți amatori de dulcetri din Ploiești

DRAGĂ URZICUȚO,

Tu știi că o carte poștală a făcut 33 de zile de la Mărășești la Doaga pe o distanță de... 7 kilometri?

Și pentru că această scrisoare a parcurs 7 km în 33 de zile, trebuie să recunosc că astfel de recorduri nu întilnea omul nici în epoca de piatră.

Cu toate astea, e de dorit ca asemenea „succese” să nu se mai repete deoarece trăim în epoca vitezei, cînd e inadmisibil ca o carte poștală să parcurgă cîțiva kilometri într-o lună și 72 de ore. Fiind vorba de o întîrziere, sper că aceste rînduri vor ajunge la oficiu... la timp!

Riri Ionescu
salariată I.M.P.C.
Doaga, raionul
Panciu

URZICO,

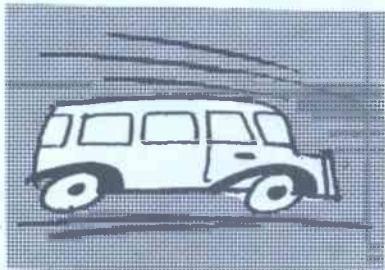
Cînd am cumpărat somiera produsă de IPRÓFIL „Mobila” Iași, amabilul vânzător m-a asigurat cu un zîmbet bine finisat: „V-am dat o somieră pe care o să puteți dormi toată viața!”...

Seara însă, la numai cinci minute după ce m-am culcat, aud: prrrr!... buuum!... baaam!... Hait, zic, rupere de nori! Că văzusem eu mai devreme o întunecare a boltei cerești. Dar nu era rupere de nori, ci rupere de sfiori: sfiorile somierei plesniseră cronologic, arcurile slăbiseră brusc... Nu mai mă-ntreba cum am dormit. Am stat treaz toată noaptea.

Dimineața, aveam ochii umflați de nesomn și, coincidentă, văd că se umflase și furnirul.

Spune, te rog, Urzico, IPRÓFIL-ului „Mobila” din Iași că dat fiind profilul pe care-l are e cazul să-și apere... cheresteaua!

Rusu Dumitru
str. Vasile Muscă 2,
București

URZICO DRAGĂ,

Era tare cald în autobuzul nr. 50345 care face cursa Baia Mare - Sighet. Și călătorilor le era sete, dar și șoferul Crișan Ștefan conducea cu sete.

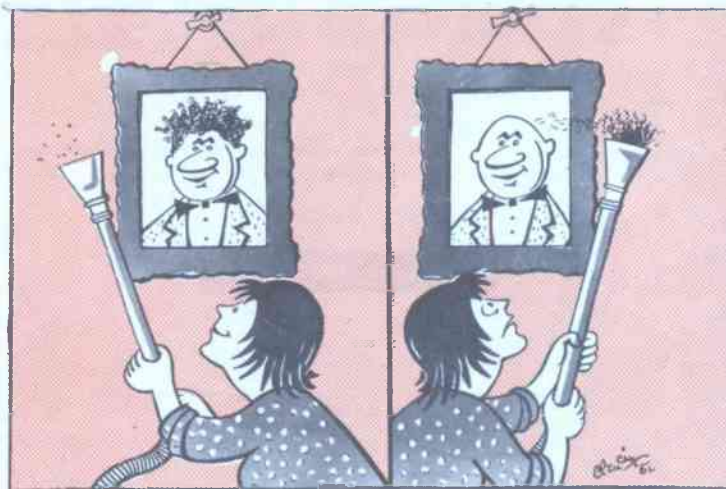
În stația Baia Sprie, aproape să ni se oprească răsufierea de

emoție cînd văzurăm că șoferul nu vrea să oprească. În stația „La trei izvoare” iar vrem noi să oprească mașina, dar nu vrea șoferul. Ne rămăsese speranța că va opri în stația „Pintea Viteazul” și am rămas doar cu speranța, deoarece abia în dreptul casei cu nr 9 din comuna Vad, a oprit. Aici însă nu mai era stație, ci „halta comestibilă” a șoferului, care a intrat în casă și s-a ospătat „în lege” timp de 20 minute. Pentru a evita „timpii morți”, în timpul acesta ne-am distrat și noi descriind în condica de sugestii și reclamații tot pitorescul acestei călătorii, — iar cînd a ieșit din casă șoferul, bine mîncat, bine dispus, s-a distrat și el rupînd cu o grație deosebită foaia pe care așternuserăm impresiile de neuitat.

Rămîne de văzut ce impresie o să aibă I.R.T.A. față de nepitoreașca comportare a șoferului său.

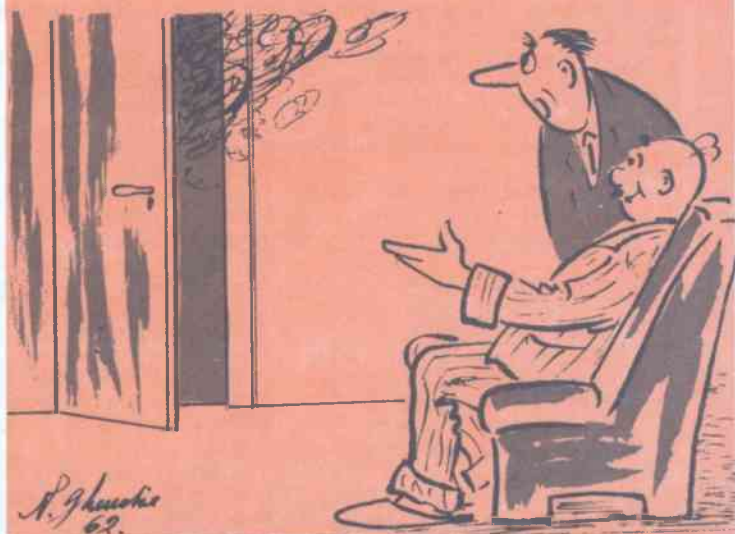
Roman Nicolae, Sighet

Desen de AL. CLENCIU

ASPIRATORUL

Desen de N. GHENADIE

— Soția la se ocupă de chimie?
— Da, tocmai a reușit să transforme cotletele în cărbuni!

MI-AM ȚINUT
PROMISIUNEA

de GH. ZANEA

Unii au noroc la loz în plicu, unul, am noroc la rude. Cum trag în vreo localitate din ară, nu se poate să nu-mi găsească na măcar. Și asta nu-mi displace. Trec pe la respectiva rudă și sint tratat cu o dulceață, cu masă sau chiar cu un pat pentru noapte. Bineînțeles dau și este neamuri care, în loc de reo gustare, îmi dau un comision pentru București. La Rehin, unde am fost ultima oară, entru prima dată am descoperit un văr după mamă. Pentru mine însă era rudă de departe, entru că eu locuiesc în București, iar el tocmai în Ardeal. Vărul ăsta — îl cheamă Alexandru Moldovan și șade pe str. Mihai Iteazu 69 — m-a primit foarte bine. Ca dovadă, și-a dat pentru mine și cămașa de noapte și o mbrać în seara respectivă.

A doua zi dimineața, fiecare e-am văzut de treburi, urmînd să ne-ntîlnim seara acasă, la el. ar, la ora stabilită, în poarta și m-a întîmpinat un lacăt. irește, n-am stat la discuție cu acătul, că l-am văzut încuiat, și cu o vecină. Am aflat că vărul

meu plecase la Clubul Tineretului. Și, deși nu fac parte din rîndurile celor care folosesc acest loc de recreație din Reghin, m-am dus acolo. La ușă am găsit un tînăr și l-am întregbat de Sandu. El mi-a răsuns cam răstit:

— Acum lasă-l în pace că vrea să-i bată pe Ianoș Moldovan și pe Gyorgy Rațiu.

— Aoleu! Și cu ce vrea să-i bată?

— Cu piatra!
— Și dumneata nu te amesteci?

— Păi așa e aici: cînd bate unul, cînd altul... Ce, eu nu l-am bătut adineauri măr pe Mișu?

— Și cum l-ai bătut?

— Zdravăn!... Dacă vrei, hai înăuntru să-ți arăt și dumitale cum.

— A, nu! Mulțumesc! Eu am venit să-l caut pe vărul meu.

Și, instinctiv, m-am dat doi pași înapoi, taman cînd din club ieșea un alt tînăr. Cel dinainte l-a întregbat ce face Sandu.

— Ce să facă? Așteaptă bețele.

La vestea asta, am dat buzna în club. Înăuntru însă nici urmă

de bătaie. Toată lumea stătea liniștită la mese, într-o fumăraie de-o puteai tăia cu cuțitul. Din doi pași am fost lîngă Sandu.

— Ce s-a-ntîmplat? m-a întregbat el. Te vād cam speriat.

— Am venit repede încoace că am auzit că ești în bețe...

— Mă băiete, de ce strigi în gura mare ce piatră am eu? Acu' ăștia de la masă or să se coboare.

— Cum să coboare, că sintem la parter?

— Să coboare cu pietrele pe masă, așa cum e regula la remi.

— Abia acu' viu acasă... Credeam că te bați cu pietre!...

Cei doi de la masă au început să rîdă.

Ca să schimb vorba, l-am întregbat pe vărul meu cu ce ocazie venise la club.

— Păi am pierdut azi-dimineață niște bani aici.

— De azi-dimineață și pînă acum avea tot timpul să-ți ia cineva.

— Știu cine mi i-a luat: Mișu!

— Cere-i înapoi.

— Cum să-i cer?

— Uite-așa: îi spui: „Te rog să-mi dai banii mei pe care i-ai găsit!”

— Păi nu i-a găsit, i-a ciștigat la remi de la mine.

— Ce, voi aici jucați pe bani?

— Da' de unde! Jucăm pe masă și banii îi ținem în buzunar.

— Și responsabilul clubului ce zice?

— A, tovarășul Liviu Maior? Păi zice să nu spunem la nimeni ce facem aici. Așa că te rog și pe tine să nu spui. Îmi promiți?

— E-n regulă!

Cum vedeți, m-am ținut de cuvînt. l-am promis vărului meu Alexandru Moldovan să nu spun la nimeni că la Clubul Tineretului din Reghin se joacă pe bani, și n-am spus. Am scris!

Desen dedicat acelor cetățeni care nu acordă nici un fel de importanță infățișării lor exterioare.

— Unde ați găsit... haine în sos tomat?!

Desen de GRIGORE SLAVU

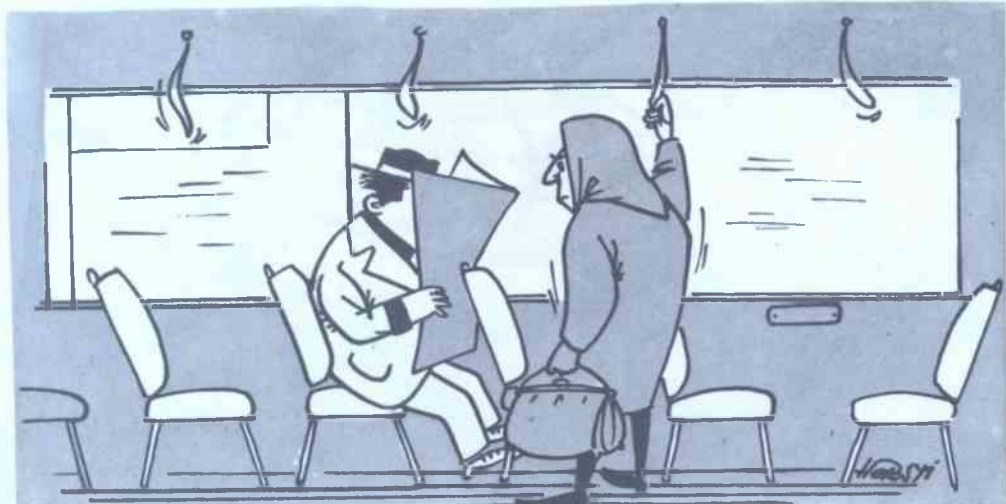
Desen de FRED GHENĂDESCU

— Costumul pe care mi l-ai făcut înainte nu-mi vine bine. Fii atent!

— Dacă o să fiți și dv. „atent”, să vedeți ce bine o să ne vină!

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

PUTEREA OBÎȘNUIŢEI

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII”
BUCUREȘTI

U.R.S.S. a inaugurat zborurile
cosmice în grup

- Văd dublu?
- Da, vezi un dublu... succes!

